

Hodnocení diplomové práce

Jméno studenta:	Michaela L. Markvartová
Název práce:	Interpretace Aristofanovy řeči v Platónově Symposiu
Druh práce:	magisterská diplomová práce
Hodnotil:	Mgr. Pavel Hobza, Ph.D.
Druh hodnocení:	posudek vedoucího práce
Datum:	8. ledna 2017

Stupeň hodnocení:	A 1 výborně	B 1- výborně mínus	C 2 velmi dobře	D 2- velmi dobře mínus	E 3 dobře	F 4 nevyhověl
	☐	☐	☐	☐	☒	☐

Bodové hodnocení:

Hodnocení (+)	Stupnice					Hodnocení (-)
	1	2	3	4	5	
Probíhaly pravidelné konzultace *	☒	☐	☐	☐	☐	Konzultace neproběhly
Znalost literatury k tématu	☐	☐	☒	☐	☐	Neznalost literatury k tématu
Kriticky hodnotí zdroje	☐	☐	☐	☒	☐	Nehodnotí použité zdroje
Obsahuje analýzu problému	☐	☐	☒	☐	☐	Nevykazuje analytické schopnosti
Dobrá logická výstavba textu	☐	☒	☐	☐	☐	Špatná logická výstavba textu
Dobrý úvod	☐	☐	☒	☐	☐	Nedostatečný úvod
Ucelený závěr	☐	☐	☒	☐	☐	Nedostatečný závěr
Správně vedený vědecký aparát	☐	☒	☐	☐	☐	Nesprávně vedený vědecký aparát
Kvalitní jazykové podání	☐	☒	☐	☐	☐	Špatné jazykové podání

* Vyplňuje jen vedoucí práce.

Kontrola plagiátorství:

Vedoucí práce zkontroloval text v systému theses.cz a práce není plagiát.

Slovní hodnocení:

Jak naznačuje název práce, diplomantka si původně vytkla za cíl interpretovat Aristofanovu řeč v Platónově dialogu *Symposion*. Jako školitel vím o vývoji, kterým práce prošla, i o obtížích, kterým diplomantka čelila v průběhu psaní. Kvůli obsáhlosti tématu a nakonec i nedostatku času představuje tedy práce spíše pouze interpretaci dialogu *Symposion* s důrazem na Aristofanovu řeč. Proto nebudu hodnotit, nakolik se autorce povedl uskutečnit původní záměr interpretovat Aristofanovu řeč, nýbrž budu brát práci především jako interpretaci dialogu *Symposion* (posun tématu by sám o sobě nebyl problém, otázka je spíše, do jaké míry se diplomantce podařilo představit uspokojivou interpretaci tohoto dialogu).

Pokud jde o strukturu práce, na první pohled se zdá, že je v pořádku. Autorka svou práci rozdělila do dvou částí. V první (přípravné či úvodní) části pojednala o problémech, o kterých by měl každý čtenář *Symposia* vědět. Nejprve stručně nastínila možnosti a úskalí při interpretaci Platónova díla. Vzhledem ke specifikům interpretace Platónových dialogů by taková stručná úvodní kapitola měla předcházet každému pojednání o Platónovi. Následně se zaměřila na vyjasnění několika témat, které jsou důležité pro interpretaci dialogu *Symposion* (konkrétně se jedná o dobové názory na lásku, homosexualitu atd. – připomeňme, že vlastním tématem dialogu je *erós*, tedy láska). První (spíše úvodní) část lze považovat za víceméně zdařilou (jedná se sice většinou o parafrázi sekundární literatury, nicméně v úvodní části není nezbytně nutné kriticky hodnotit zdroje, případně konfrontovat různé interpretace).

První podkapitola druhé části (3.1), kde autorka názorně rekonstruuje a interpretuje tři různé dějové roviny dialogu *Symposion*, představuje slibný začátek celkové interpretace. Následující podkapitola (3.2), kde hodnotí dvě interpretace dialogu *Symposion*, je již trochu problematičtější. Autorka shrnutím obou interpretací chce ukázat především důležitost Aristofanovy řeči (poznamenejme, že obě interpretace skutečně ukazují její důležitost). Problém je spíše v tom, že při zvážení různých interpretací by možná bylo vhodné jejich kritičtější rozbor, který umožní rozpracování vlastní interpretace. A tím se dostáváme k největší slabině celé práce. Zbytek druhé kapitoly (tedy interpretace dialogu *Symposion*) je víceméně pouhým popisem jednotlivých řečí, jak jsou v dialogu postupně uváděny. Diplomantce se nepodařilo odhalit (případně sledovat) v nich nějaké jednotící téma. Jedná se v zásadě o jejich pouhé převyprávění – bez kritického hodnocení a hlubší analýzy či interpretace. (Je například škoda, že se jí nepodařilo obě zmiňované interpretace integrovat do interpretací jednotlivých řečí.) Pouze kapitola o Aristofanovi obsahuje (vzhledem k původní intenci) snahu o určitou interpretaci (byť ani v tomto případě není výsledek příliš uspokojivý).

S tímto pouze popisným charakterem druhé části souvisí i to, že autorka používá poměrně málo sekundární literatury. Ve druhé části, která by měla představovat hlavní přínos práce, se odkazy na sekundární literaturu vyskytují pouze sporadicky. (Je to poměrně překvapivé, protože během konzultací se autorka zmiňovala o několika článcích nalezených v databázi JSTOR.) Dále je škoda, že autorka v zásadě (kromě dvou letmých zmínek) nezohledňuje Rosenovu důkladnou interpretaci dialogu *Symposion*.

I přes tyto výtky práci doporučuji k obhajobě, přičemž navrhuji **známku E**.

Mgr. Pavel Hobza, Ph.D.